

VOGUE

VOGUE
NEDERLAND

The Book

DE STILLE
STRANDEN
VAN EUROPA

*Bretagne, Positano
& Folegandros*

Het gelukkige
rock-n-roll huwelijk
van Keith Richards

Naomi
Campbell —
baanbrekend
& supersexy

Man of the
moment —
Ryan Gosling

The
Beach
Issue

Het kiezelstrand van Étretat met de natuurlijke poort in de stalle klif.

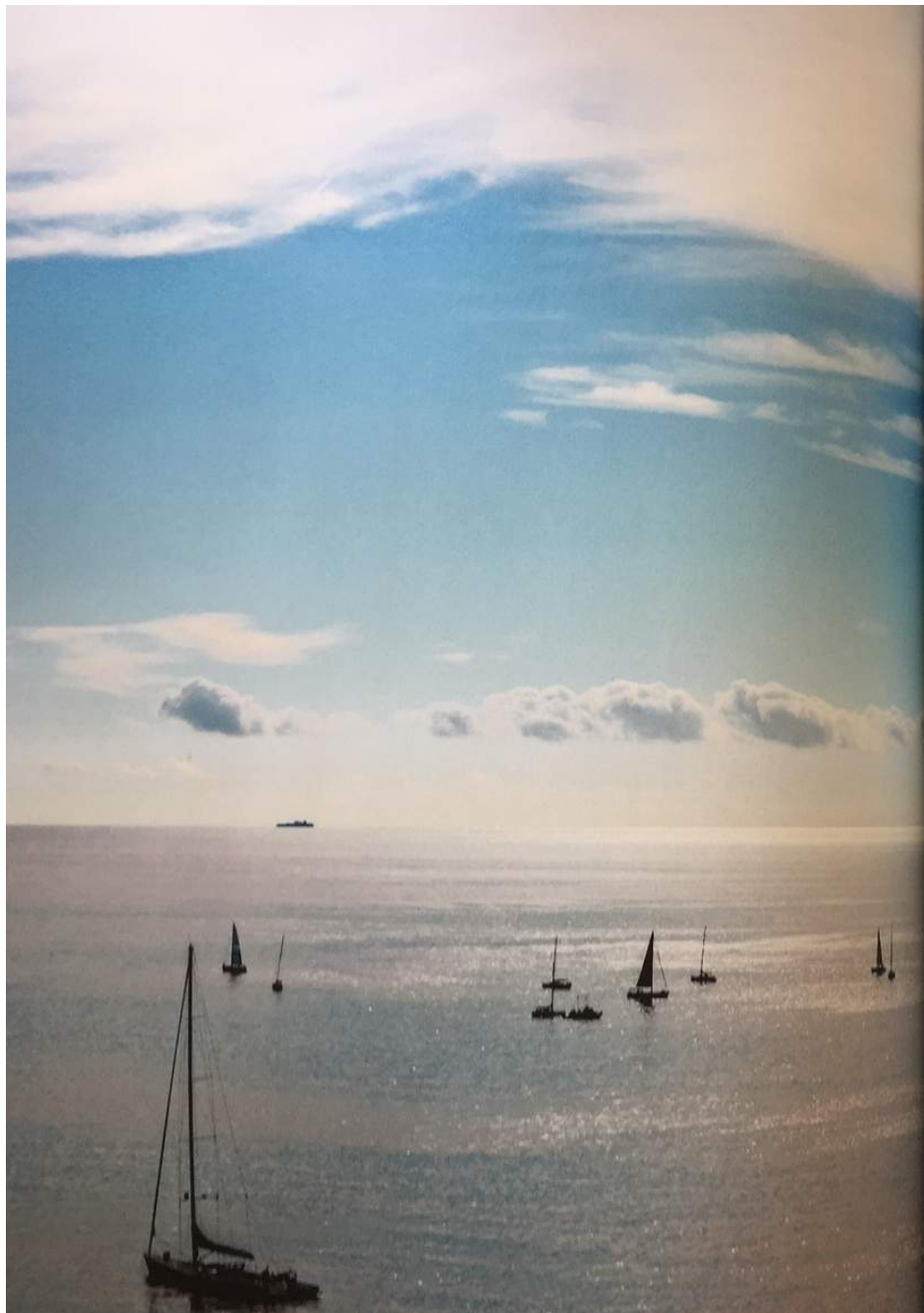

À la recherche DU TEMPS PERDU

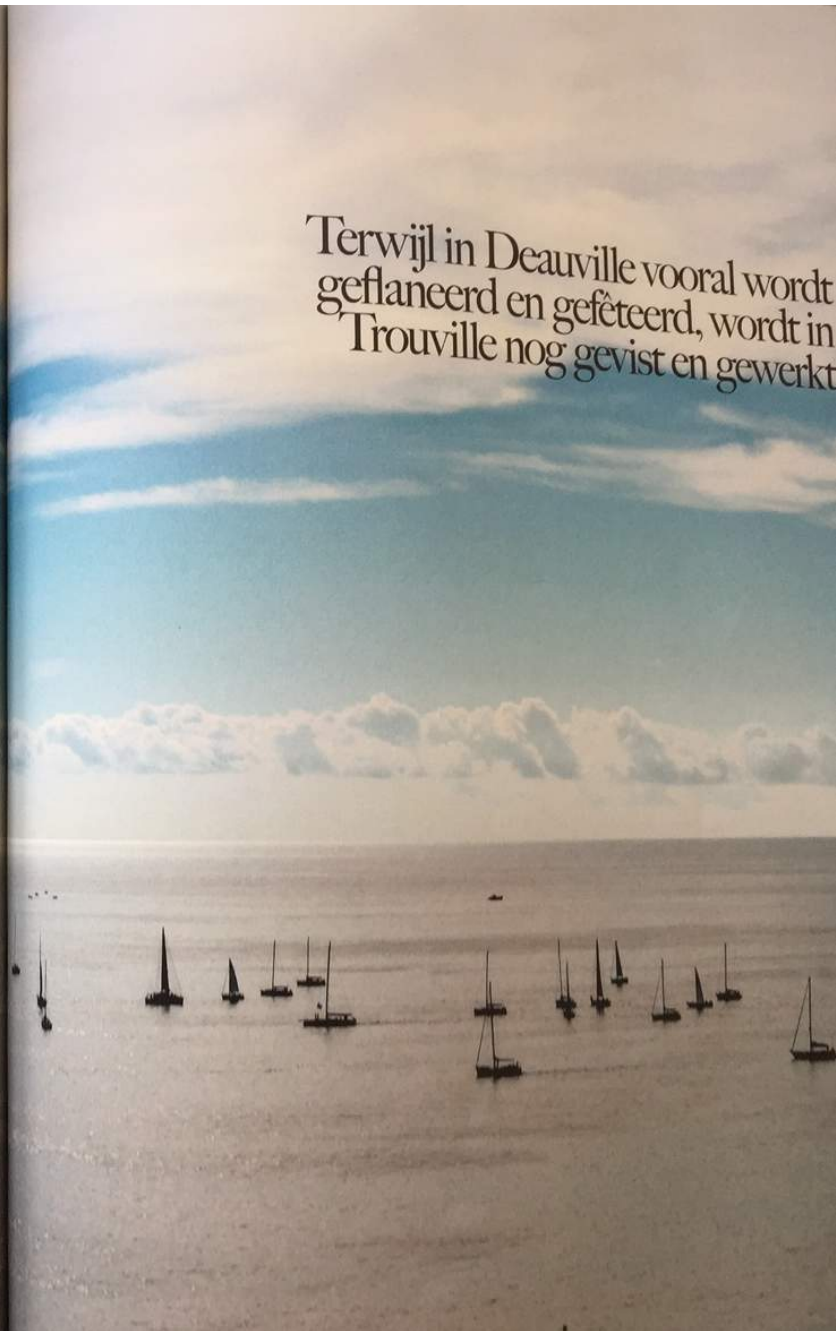
Wat de Hamptons zijn voor New Yorkers, is de kust van Normandië en Bretagne voor Parijzenaren. Onze roadtrip begint op de witte kliffen bij Étretat en voert via de romantische Côte Fleurie naar het ruige Saint-Malo en het mondaine Dinard. Onderweg eten we oesters in Cancale, ontmoeten we illustere kasteelheren en struinen we door de tuinen waar Christian Dior opgroeide. — TEKST EN PRODUCTIE STEPHANIE PANDER

De kleurige parasols met hun windscoenen zijn verward met het symbool van Deauville.

Terwijl in Deauville vooral wordt
geflaneerd en gefêteerd, wordt in
Trouville nog gevist en gewerkt

Dior wilde
nooit terug naar
het paradijs
van zijn jeugd,
uit angst
zijn grootste
inspiratiebron
te verliezen

De namen op de houten hekjes die de strandhokjes in Deauville van elkaar scheiden, spreken klare taal: Tony Curtis, Burt Lancaster of Clint Eastwood? Of hijs je je liever in badpak achter het deurtje van Elizabeth Taylor of Rita Hayworth? We staan op de beroemde *Les Planches*, het houten plankier op het strand waar – jaar in jaar uit, weer of geen weer – druk geflaneerd wordt. Het is nog vroeg in het jaar, maar op het strand zijn de eerste parasols met hun bijbehorende kleurige windschermen al te zien. De kunstige manier waarop ze in elkaar zijn geknoopt is uitgegroeid tot het symbool van Deauville.

De mondaine badplaats ligt aan de Côte Fleurie, zoals de bijna vijftig kilometer lange kuststrook tussen de monding van de Seine en de Orne wordt genoemd. Van Marcel Proust tot Claude Monet, van Yves Saint Laurent tot Angelina Jolie: ze lieten zich allemaal betoveren door de prachtige wisselingen van het licht, de immens brede stranden en de imposante belle-époquevilla's. Gérard Depardieu, Yves Saint Laurent en de Rothschilds hebben (of hadden) er zomerhuizen en Coco Chanel begon haar carrière hier – zij liet zich inspireren door wat ze zag op *Les Planches*. Ook Franse filmmakers vonden er de perfecte setting. Tegenwoordig is de jetset te vinden op de tribunes van het Hippodrome de Deauville en aan de roulettetafel in het casino. Vooral tijdens het *Festival du Cinéma Américain* begin september is het sterren tellen op *Les Planches* en in de glamourhotels Le Normandy en Le Royal, die aan weerszijden van het casino liggen.

Het stadje zelf herbergt een mini-Beverly Hills met brede winkelstraten, waaraan grote modehuizen als Louis Vuitton, Hermès en Ralph Lauren zijn gevestigd. Ook het luxe Parijse warenhuis Printemps heeft er een klein filiaal. De enige juiste plek voor de lunch in het centrum van Deauville is het terras van Chez Mioque aan de drukke Rue Eugène Colas. In zijn jonge jaren holde acteur Jean Reno hier als ober over het terras met schalen vol mosselen in witte wijn. De huidige eigenaar, Jacques Aviègne, nam het restaurant over van de twee vissers die het in de jaren zeventig zijn begonnen. Ondanks de clientèle van filmsterren en polospelers heeft het de sfeer van een typisch Franse bistro weten te behouden – nog steeds mosselen in witte wijn en tong in botersaus dus. Op de achtergrond klinkt tijdens de lunch het beroemde thema van de film *A Man and a Woman* van componist Francis Lai, dat ook door de klokkentoren van Deauville op elk heel uur wordt gespeeld. De überromantische film uit 1966 over een weduwe en een weduwnaar die elkaar op het schoolplein ontmoeten, langzaam verliefd worden, elkaar verlaten en weer samenkomen, speelt grotendeels in Deauville.

Vissers, minnaressen en fruits de mer

Voor een flink plateau fruits de mer gaan we naar de overkant van de rivier Touques, waar het ruigere buurstadje Trouville ligt. Terwijl →

Coco Chanel begon haar
carrière in Deauville: zij liet
zich inspireren door wat ze zag
op Les Planches

Les Planches, langs
het strand van Deau-
ville, is de plek waar
geïnspireerd wordt.

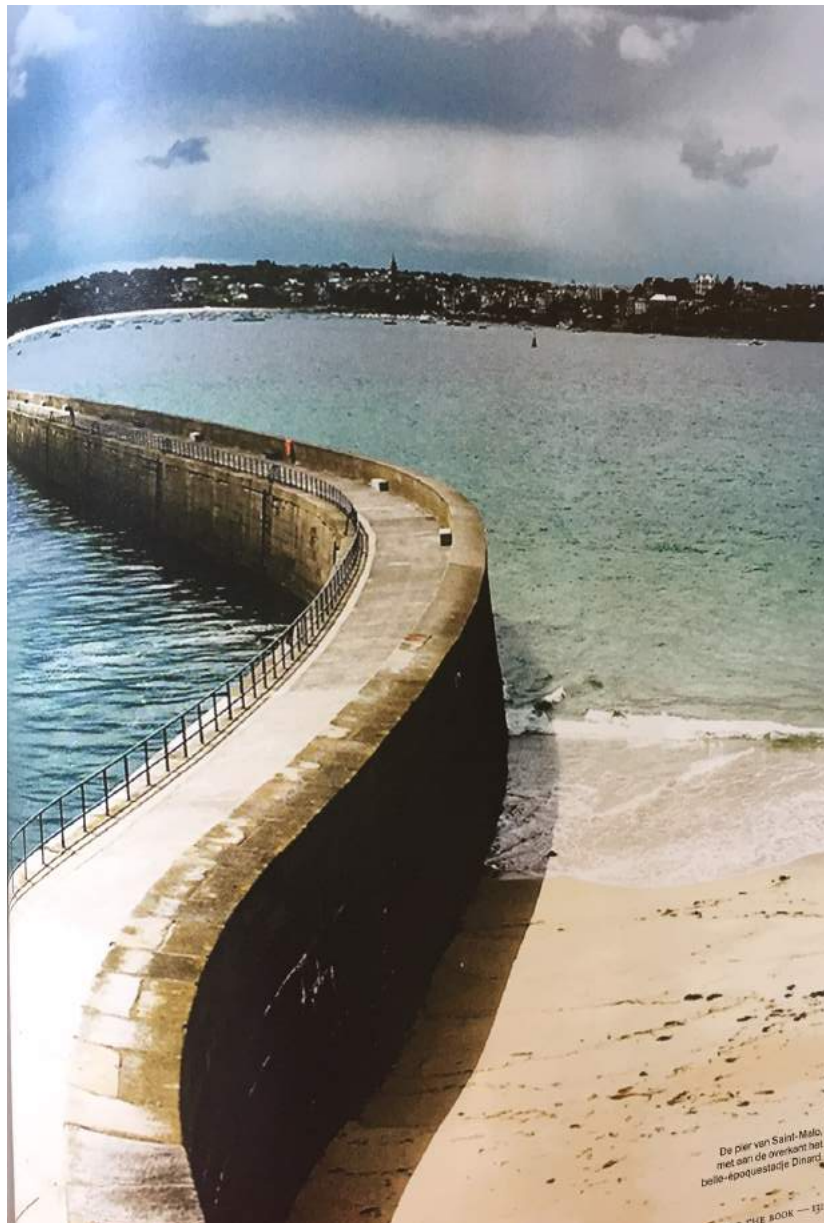
Proust, Monet
en Saint Laurent
lieten zich
betoveren door
de prachtige
wisselingen van het
licht en de belle-
époquevillas

in Deauville vooral wordt geflaneerd en gefeteerd, wordt in Trouville nog gevist en gewerkt. Het verhaal gaat dat de rijke Parijse heren vroeger hun echtgenotes in Deauville stationeerden voor de zomer, terwijl hun maitresses in Trouville verbleven. Zij logeerden in de villa's direct aan het strand, dat zo prachtig geschilderd is door Claude Monet, of in het indrukwekkende hotel Les Roches Noirs, waar schrijvers als Gustave Flaubert en Marguerite Duras logeerden. In het illustere hotel aan zee schreef Duras – het enfant terrible van de Franse literatuur – in 1963 *Le Ravissement de Lol V. Stein*, tegenwoordig zijn er luxe appartementen in het gebouw.

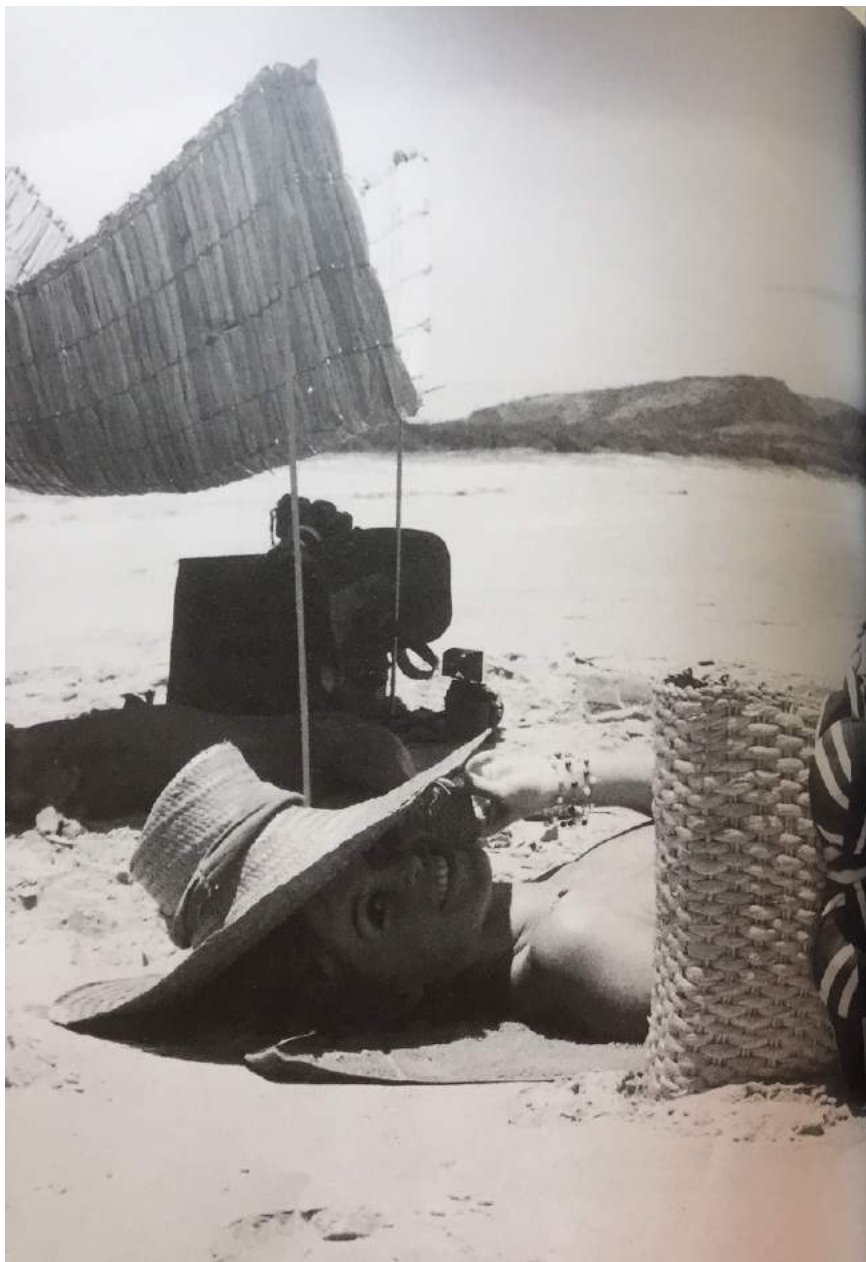
Als het water laag staat, kun je vanuit Deauville via een loopplank de rivier oversteken naar Trouville. Met vloed vaart er een pontje dat je voor € 1,20 overzet. Je wordt afgezet op de steiger bij de oude visafslag, waar vissers vanuit de stal hun waren serveren. Grijze garnalen, kokkels en oesters worden opgediend op grote zalvekleurige plateaus aan hoge statafels. Ga ernaartoe voor de lunch want om zeven uur 's avonds sluit de vismarkt en kun je er ook niet meer eten. Welke kramen je moet kiezen? Ach, zolang je ingevroren gambas en uitheemse krabsoorten vermijdt, ontlopen de vissers elkaar niet veel. Wij kiezen voor Poissonnerie Pillet-Saiter, vanwege de pan zelfgemaakte vissoep die op het vuur pruttelt. Aan het eind van de dag is het hier een komen en gaan van Fransen die plateaus ophalen voor thuis, prachtig verpakt alsof het een gebakdoos betreft. Ook zeilers die net de haven van Trouville binnenvaren, halen nog even snel een schaal om feestelijk te serveren op het achterdek. Over de bubbels hoef je je geen zorgen te maken: die lijken aan de Côte Fleurie altijd koud te staan. Al betreft het hier vaker lokale appelcider dan champagne.

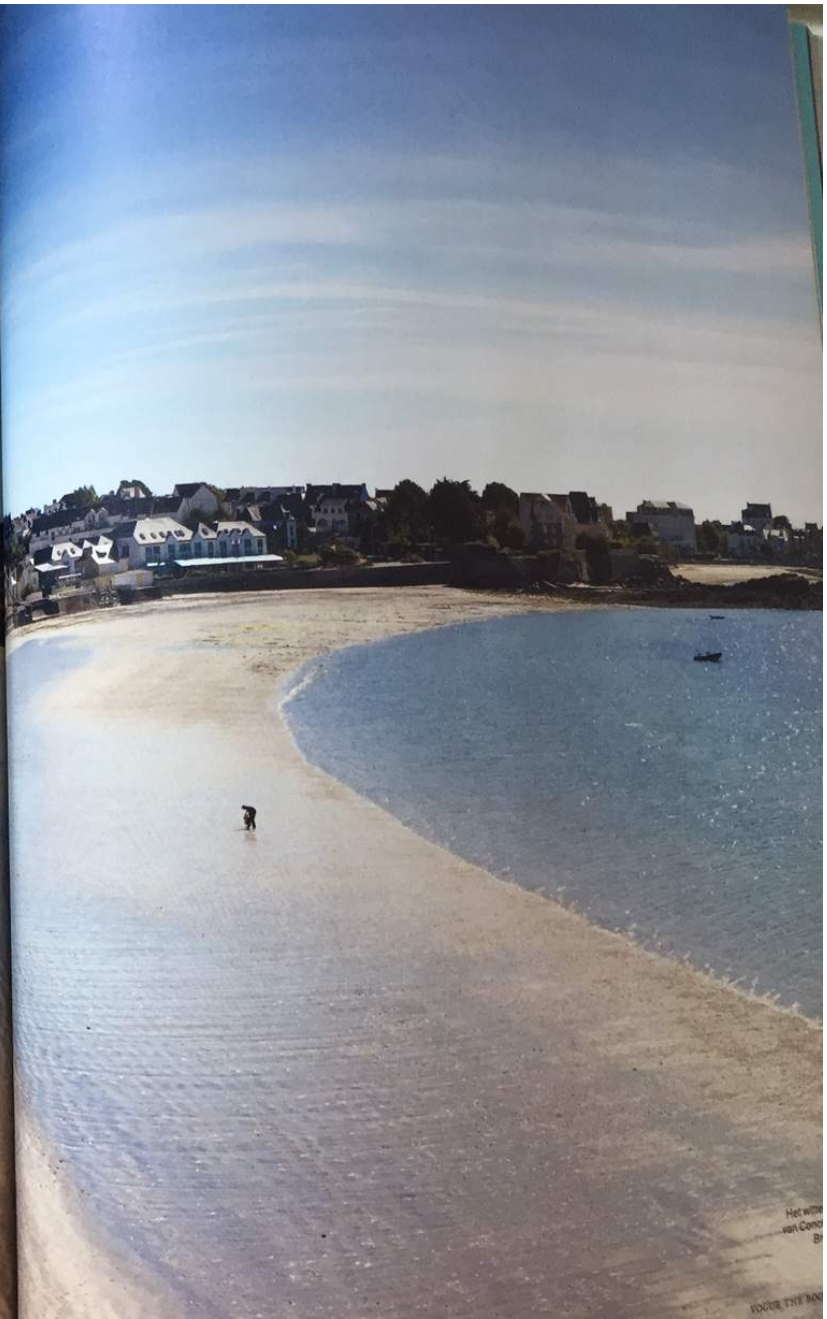
Alles voor de kunst

Noordwaarts ligt de vissershaven van Honfleur, stad van de schilders Eugène Boudin en Claude Monet, en de witte kliffen van Etretat, geboorteplaats van Guy de Maupassant. In Honfleur bevindt zich de beroemde Ferme Saint Siméon, vergelijkbaar met het vermaarde Colombe d'Or in Saint-Paul-de-Vence. Het hotel opende in 1840 als een simpele herberg en werd bestierd door *maman* Toutain, die hier jonge impressionistische schilders als Boudin, Jongkind, Corot, Courbet, Bazille en Monet ontving. Nadat zij zich tegoed hadden gedaan aan de *prés salés* lamskoteletten en de gebraden duif, waarvan alleen *maman* Toutain het recept had, schilderden ze de landschappen zoals die vandaag in het Louvre en Musée d'Orsay hangen. Madame Toutain verkocht haar herberg in 1870 en samen met haar verdwenen ook de schilders. In diezelfde tijd bracht de jonge Proust zijn zomervakanties door in het Grand Hôtel in Cabourg, een kustplaatsje enkele tientallen kilometers westwaarts. Hij keerde er begin 1900 terug als schrijver, in de hoop dat het een tweede Deauville zou worden. Dat werd het niet, maar Cabourg speelt onder het pseudoniem Balbec wel een hoofdrol in Prousts meesterwerk *À la recherche du temps perdu*. →

De pier van Saint-Malo, met aan de oeverkant het belle-époquestade Dinard.

Hot white
van Canto
By
FORGE THE BOA

Het casino in
Deauville, 1980.

Over de bubbels hoef je je geen zorgen te maken: die lijken aan de Côte Fleurie altijd koud te staan

Via Caen en Avranches rijden we naar Granville. Al snel krijgen we Mont Saint-Michel in zicht. Als een luchtspiegeling doet het eiland op in het turquise water van de baai – onwerkelijk en sprookjesachtig mooi. Natuurlijk gaan we vandaag of morgen parkeren tussen de touringcars en klimmen we tussen de toeristen omhoog naar de wereldberoemde abdij. Maar nu nog even niet. Nu nog even genieten van een afstand waarop de berg verstillend lijkt, onaangeraakt door de talloze bezoekers die van over de hele wereld op bedevaart komen.

Hoog op de rotsen, net buiten het vestingstadje Granville, ligt Villa Les Rhumbs, een plek die de jonge Christian Dior zijn leven lang zou inspireren: in het familiebuiten bracht hij de zomers van zijn jeugd door. Hij verdwaaide er in de rozentuin van zijn moeder, speelde eindeloos croquet op de gazons en maakte er zijn eerste kostuums, voor het lokale carnaval. Het zachtroze en lichtgrijs van de villa zijn kleuren die in zijn collecties altijd bleven terugkomen. Toen Christian eenentwintig jaar was, moesten zijn ouders noodgedwongen het huis verkopen. Daarna heeft hij nooit meer willen terugkeren naar het paradijs van zijn jeugd, uit angst zijn grootste inspiratiebron te verliezen.

Excusez-moi, c'est important

Na een perfectbereide kreeft bij La Citadelle in de haven van Granville koersen we naar Bacilly, waar het Château de Chantore verstopt ligt. Het compleet met achttiende-eeuws antiek ingerichte kasteel is een uit de hand gelopen hobby van Bernard Legal en Inaki Goiburu. Met twee suites en drie kamers is het desondanks allemaal lekker kleinschalig, en dat is precies wat Bernard en Inaki voor ogen hebben. Zelf zijn ze na de aankoop van het kasteel van Parijs naar Normandië verhuisd en hebben sindsdien de handen vol aan het onderhoud van het romantische park, de verzorging van de Friese paarden en hun immer uitdijende kunstcollectie. In de blauwe salon schenken ze cider uit eigen boomgaard, het ontbijt in de met bloedrood damast beklede eetkamer is een onemanshow van Bernard. Hij schenkt er thee van Dammann Frères, de oudste theewinkel van Parijs, waarvoor hij speciaal een (thoe)wemaker zet. Midden in zijn verhaal over het achttiende-eeuwse Delfts blauw waarmee de kasten tot de nok toe zijn gevuld, snelt hij naar de keuken – 'excusez-moi, c'est important' – het zetten van de delicate blauwe oolongthee vraagt zijn aandacht.

Of je nu de sleutel van de goudgele Chambre du Marquis of van de extravagante Chambre Baroque krijgt, aan grandeur doen de kamers niet voor elkaar onder. Of toch een beetje, want het absolute pronkstuk is de met *toile de jony* beklede bedstee in de Suite Mont Saint-Michel. Als je de balkondeuren opent kijk je op het park, de vijver met zwanen en in de verte de contouren van Mont Saint-Michel. Het enige wat je je afvraagt is: mogen wij hier echt slapen?! De volgende ochtend moeten we eraan geloven ... Om de volle magie van Mont Saint-Michel te vangen: ga zodra de zon opkomt →

Oesterschelpen
gooi je op de
berg achter
de kramen,
waarna ze met
vloed vanzelf
terugkeren naar
de plek waar
ze vandaan
komen: de zee

en kies voor een ochtendwandeling van het parkeerterrein naar de poort, in plaats van de shuttlebus. Glip tussen de groepen door en als je geluk hebt, kan het gebeuren dat je alleen wandelt door de gangen van de abdij, langs de betoverend mooie kruisgang, door de indrukwekkende eetzaal waar de monniken in stilte aten en ten slotte de kloostertuinen met uitzicht over de hemelblauwe baai. En ja, je moet het gezien hebben. Direct doorrijden voor oesters in Cancale is geen optie.

Oesters eten voor beginners

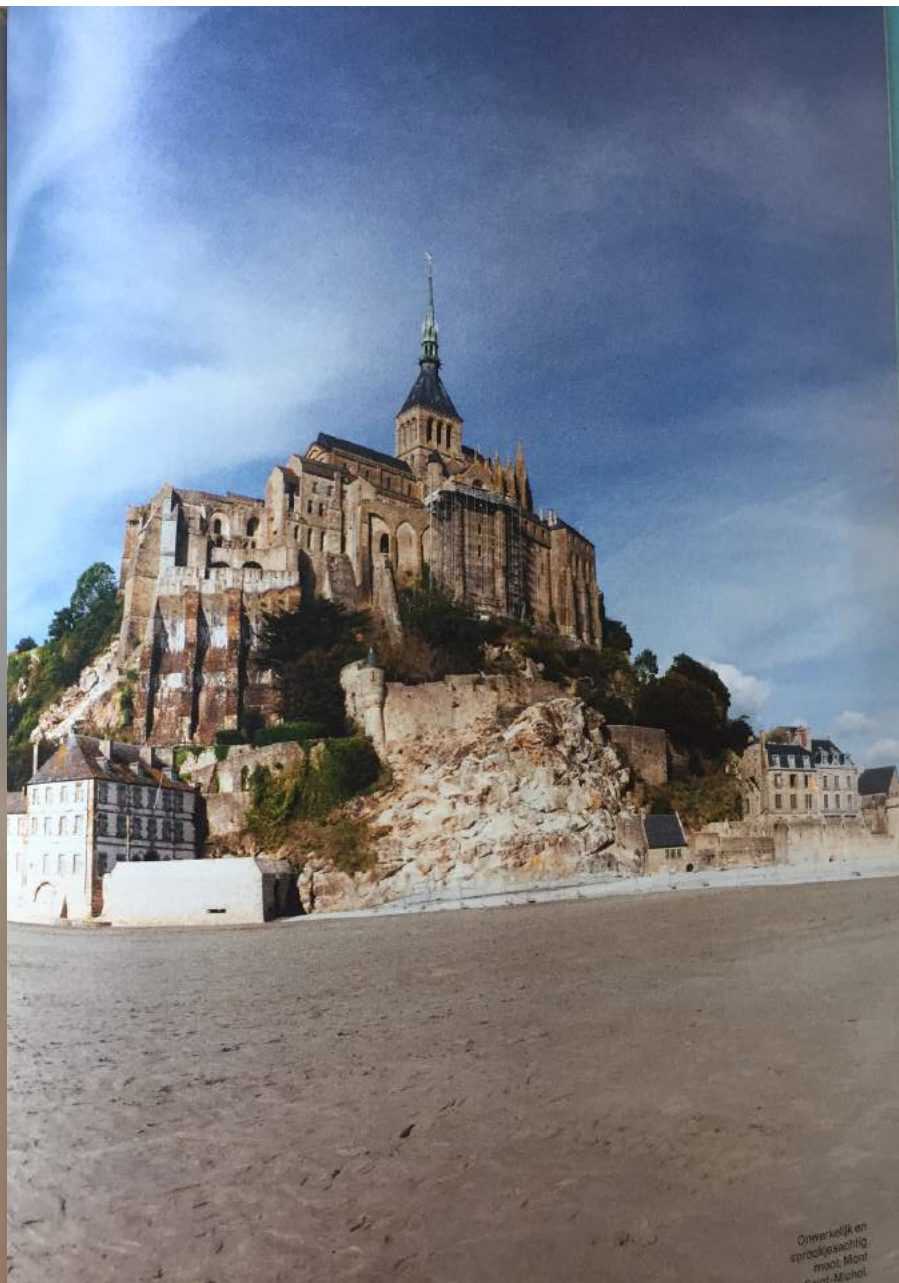
Even een snelcursus oesters eten voor wie nog steeds niet echt durft. Laat je niet gek maken en begin met de kleinste maat, ook al hebben de grotere exemplaren meer smaak. Vergeet het 'voetje' niet, het gedeelte waarmee de oester vastzit aan de schelp. Het is het zoetste stukje, dat Franse kinderen al op jonge leeftijd voorgeschoteld krijgen om ze aan de smaak te laten wennen. Ultieme tip: vraag je nooit af of de oester leeft of dood is en vergeet niet minstens één keer te bijten voordat je hem doorslikt. Dat laatste is belangrijk om een oester echt te proeven; alleen door te proeven ga je oesters waarderen. Of niet, en dat is ook prima. Alleen is er dan weinig reden om te stoppen in het dorpje Cancale, net over de grens in Noord-Bretagne. Alles draait er namelijk om dit exquise schelpdier, dat met dank aan de grote hoeveelheden fytoplankton in de baai hier uitzonderlijk goed groeit.

Oesters eten kan in Cancale overal, maar de beste en leukste plek is op het uiterste puntje van de kade, waar een vijftal kramen oesterplateaus verkopen. Je eet ze zittend op de kademuur met uitzicht op de oesterbedden. Het onvermijdelijke glas wijn dat erbij hoort haal je bij de bistro op de hoek, waar ze speciaal *vin-to-go* verkopen. Lege schelpen gooï je traditiegetrouw op de grote berg achter de kramen, waarna ze met vloed vanzelf weer terugkeren naar de plek waar ze vandaan komen: de zee.

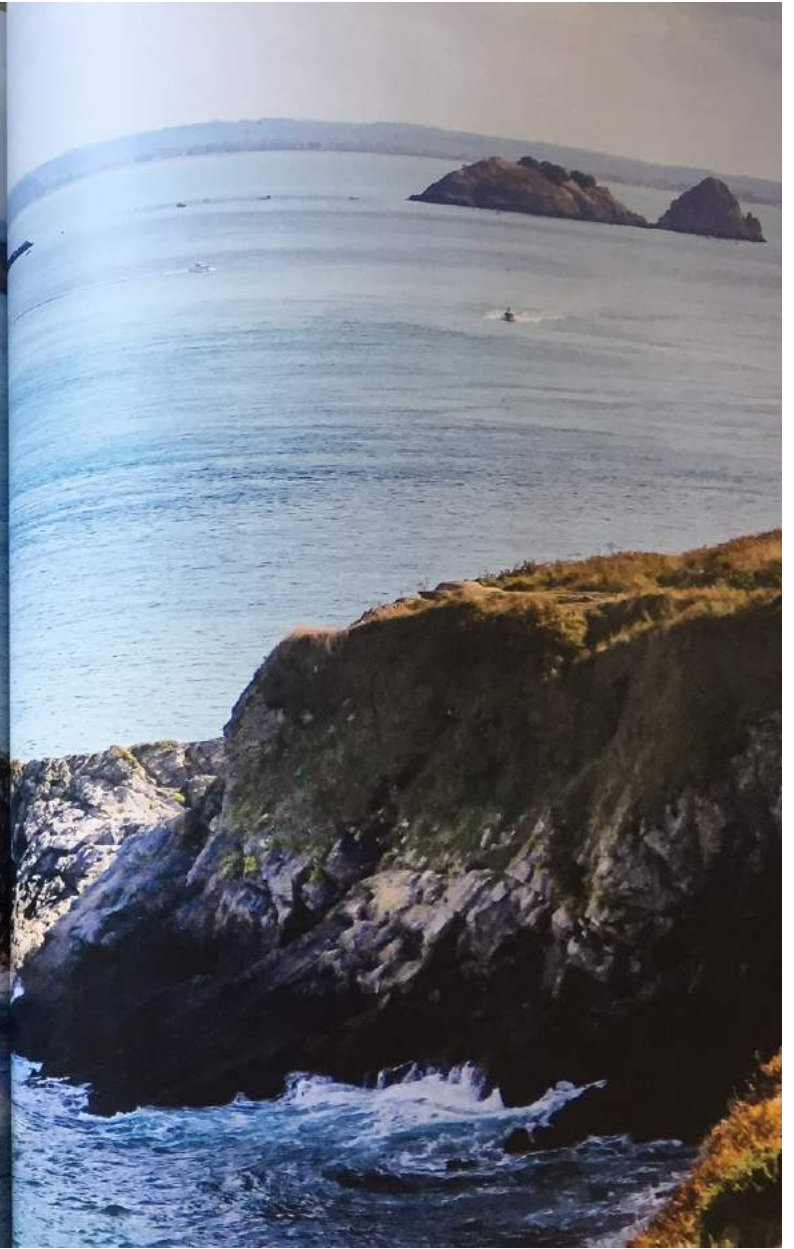
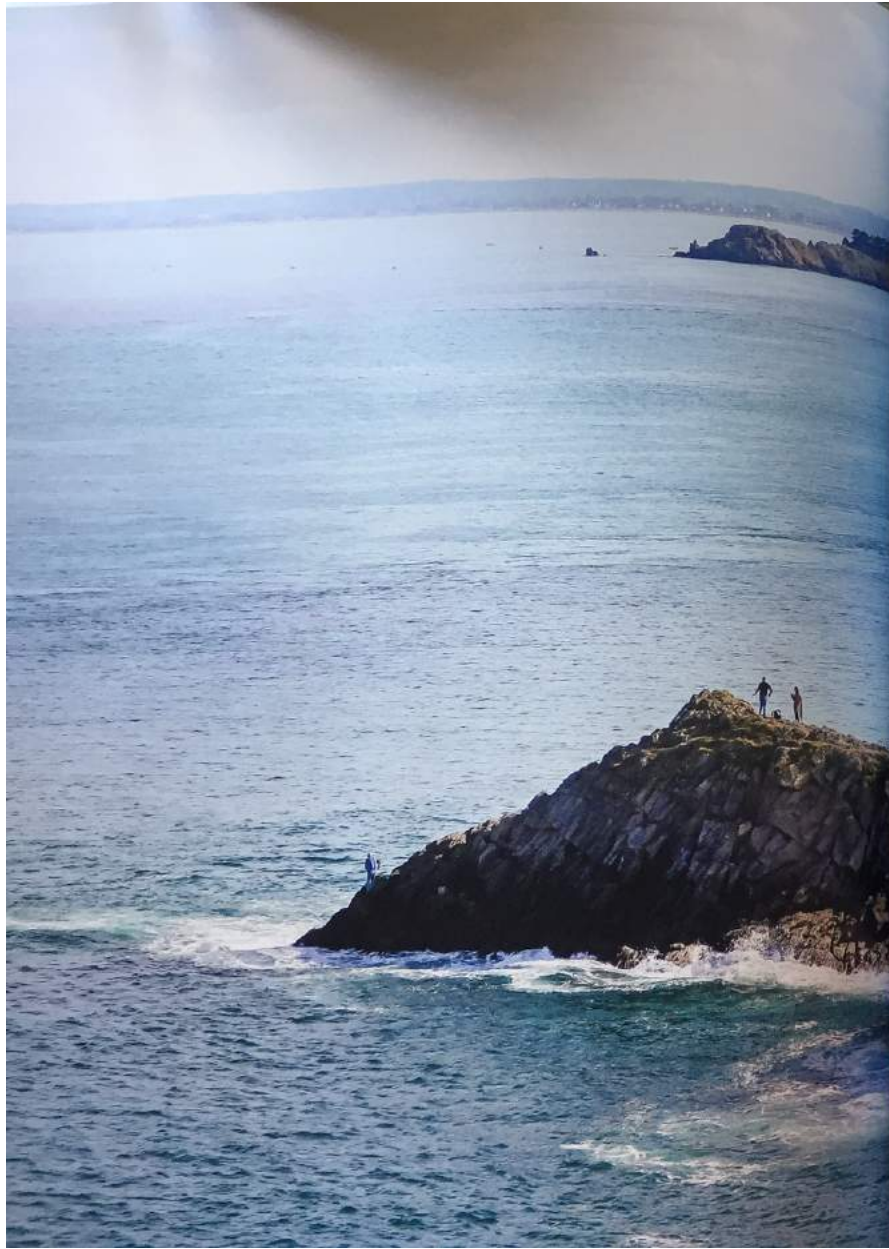
De koningin van Dinard

Van Cancale voert de route naar Saint-Malo, misschien wel de meest spectaculaire stad van Bretagne. Nergens is het tijverschil in Europa zo groot als hier; het hoogteverschil tussen eb en vloed is met gemak dertien meter. Terwijl er met laagtij brede zandstranden zijn zo ver het oog rijkt, slaan met hoogtij de golven woest over de kade. Het zoutwaterzwembad aan de westkant van de stad wordt op die manier elke dag verversd. Loop over de twee kilometer lange stadswal, ga boter proeven bij het Maison du Beurre van Jean-Yves Bordier en boekweitcrêpes met gezouten karamel eten bij Breizh Café. Beide hebben niet voor niets een vestiging in Parijs, waar de rij dagelijks tot om de hoek staat.

Vanuit de haven vaart elke drie kwartier een veerpont naar Dinard, dat het 'Cannes van het Noorden' wordt genoemd. Vanaf het eind van de negentiende eeuw werd de badplaats geliefd bij de Britse en Amerikaanse high society: Agatha Christie, Winston Churchill en →

Opmerkelijk en
sprakeloos
moet Mont-
Saint-Michel

Het verhaal gaat dat rijke Parijse heren hun echtgenotes in Deauville stationeerden voor de zomer, terwijl hun maîtresses in Trouville verbleven

Vogue's goldlist

Zeker doen

- Het wereldberoemde, zeventig meter lange tapijt van Bayeux (uit 1068) bekijken in het **Bayeux Museum**, bayeuxmuseum.com
- Rondwalen in de ville en de tuinen waar **Christian Dior** opgroeide, musée-dior-granville.com

Eten

- Breizh Café** 10 Avenue Anita Conti, Saint-Malo, breizhcafe.com
- Cargo Culte** 1 Rue Broussais, Saint-Malo, facebook.com/cargocultecafe
- Chez Miocque** 81 Rue Eugène Coles, Deauville
- La Citadelle** 34 Rue du Port, Granville, restaurant-la-citadelle.fr
- Les Affiches** Rue de Paris 6, Trouville-sur-Mer, flaubert.fr
- Picorette** 22-24 Rue Saint Sauveur, Granville, picorette.fr
- Poissonnerie Pilliat-Saiter** Boulevard Fernand Mounaux, Trouville-sur-Mer
- Pourquoi Pas** 17 Avenue George V, Dinard, pourquoi-pas.com
- SeQuaNe** 22 Place Hamelin, Hontfleur, alexandre-bourdais.com

Slapen

- Castelbrac in Dinard** castelbrac.com
- Château de Chantore** in Bacilly, chateaudechantore.com
- Ferme Saint Simeon** in Hontfleur, fermassaintsimeon.fr

Met dank aan Calvados Tourisme (calvados-tourisme.com), La Manche (maviedanslamanche.fr) en Tourisme Bretagne (bretagne-vakantie.bzh).

Lawrence of Arabia brachten er de zomer door, later volgde Jackie Onassis met in haar kielzog de Amerikaanse jetset.

In de hoogtijdagen werd het ronde zoutwaterzwembad gebouwd aan het Plage l'Ecluse, en famous waren de balavonden in Villa Monplaisir van de Amerikaanse 'madame' Hughes Hallett, de koningin van Dinard. Het waren de Britten en Amerikanen die de meeste van de ruim vierhonderd belle-époquevilla's lieten bouwen die tot op de dag van vandaag het gezicht van de badplaats bepalen. Na de roaring twenties was het feesten voorbij en in latere jaren won het klimaat van de Côte d'Azur, maar de schoonheid van weleer is gebleven. De villa's zijn in de zomermaanden wederom bewoond en met de komst in 1989 van het *Festival du Film Britannique* zijn ook de sterren van het witte doek terug. Elk jaar reist in oktober het neusje van de Britse en Franse filmwereld af naar Dinard om te zien wie de *Golden Hitchcock* in ontvangst mag nemen.

Een van de bekendste villa's van Dinard is Villa Bric-à-Brac, waarin tegenwoordig vijfsterrenhotel Castelbrac is gevestigd. Het huis pal aan zee werd begin 1800 gebouwd in opdracht van de Britse Lyona Faber, samen met haar man William Faber 'de ontdekker' van Dinard. Zij verkocht de villa aan de Schotse kolonel Robert Hamilton, die het pand het uiterlijk van een Schots kasteel gaf. In 1932 kwam het in handen van de gemcente, die er een natuurhistorisch museum met een eigen zeeaquarium van maakte. Na jaren van leegstand is de villa sinds 2015 weer open onder de naam Castelbrac, als klein hotel met slechts vijftientwintig kamers. Als je aankomt met de veerboot uit Saint-Malo, herken je de legendarische villa direct aan de ronde ramen van het voormalige aquarium. Vanaf de steiger loopt er een pad langs zee dat je tot onder het huis brengt. Dan is het even klimmen om binnen te komen. In het hotel hebben de interieurontwerpers Sandra Benhamou en Léonie Alma Mason de art-decodetails zo veel mogelijk behouden en aangevuld met moderne prints en een kleurenpalet van groen- en blauwtinten, geïnspireerd op de zee. In het aquarium bevindt zich tegenwoordig een bar waar je door de ronde ramen op de baai kijkt en waar de *signature* Breizh Mojito met oesters wordt geserveerd, het intieme dakterras erboven is de plek voor romantische zonsondergangen. In het hotel zit ook restaurant Pourquoi Pas, vernoemd naar het schip van poolreiziger Jean-Baptiste Charcot, die in het aquarium werkte. Ze serveren er een kreeftmenu van drie gangen en er wordt alleen gewerkt met lokale producten. Zo is het zeevier, waarmee de scones zijn gevuld die we bij het diner krijgen, geplukt in het iets verderop gelegen Saint-Lunaire en zijn zelfs de messen speciaal gemaakt door een smid uit de buurt.

De volgende dag lopen we via het pad langs de kust naar Plage l'Ecluse, waar de eerste blauw-witgestreepte cabana's van het seizoen inmiddels zijn opgezet. Dit is het strand dat Picasso schilderde in zijn serie *Les Baigneuses à Dinard*. Hoop op de rotsen, zover het oog reikt pronken de villa's met hun torentjes en veranda's. Meer belle époque wordt het niet anno 2017. —